

Kristallen

Kristallen

Iris Welvaart

Schrijver: Iris Welvaart
Coverontwerp: Iris Welvaart
ISBN: 9789465125633
© Iris Welvaart

1 De Opdracht

Hij was deelnemer aan een groot geheim experiment. De overheid had mannen geronseld die in net zo'n situatie als hij zaten, geen familie, geen - of weinig - vrienden. Mensen zonder leven. De man zelf zat tussen banen in, hoewel deze pauze nu wel erg lang duurde. Hij moest geld hebben en snel ook. Hij wist waar hij voor getekend had. Als dit fout ging dan was zijn leven echt voorbij, maar waarschijnlijk zou er niets gebeuren en dan kon hij gewoon doorgaan met zijn 'leven'. Als het wel goed ging en er gebeurde wat de overheid verwachtte, ja dan zou hij genoeg geld hebben om riant te leven, en dat zonder baan!

Hij had de opdracht gekregen om zich te melden bij de USS Eldridge in Philadelphia, daar zou hij verdere instructies krijgen. Er was weinig informatie vrijgegeven, maar in zijn contract had gestaan dat het om een zeer gevaarlijk experiment ging waarin de overheid mogelijkheden zou gebruiken die ze pas laatst ontdekt hadden. Ze hadden duidelijk de risico's aangegeven, maar de voordelen wogen zwaarder dan de nadelen, tenminste ... dat vond hij. En dus stapte de man op 28 oktober 1943, met niets anders bij zich dan de kleren aan zijn lijf, aan boord van de USS Eldridge.

De mensen die meededen aan het experiment hadden allen zeemanskleding gekregen. De enige opdracht die ze hadden, was om te doen alsof ze bezig waren, proberen de dagelijkse bezigheden op een marineschip in de haven na te bootsen. De man was een emmer sop en een schrobber in de handen gegeven en hiermee stond hij op het dek terwijl om hem heen zijn 'mede-acteurs' allerhande andere activiteiten kregen. De één wijdde zich met iets meer passie aan zijn taak dan de ander, maar uiteindelijk was iedereen op zijn aangewezen

plek. De man gooide een plens water met sop op het dek en begon de schrobber erover heen te halen. Lange tijd gebeurde er niets, hij begon te denken dat dit een grote grap was. Als je een paar mensen die toch geen leven hadden, overhaalde om voor een 'experiment' je schip schoon te maken, dan kon je naderhand makkelijk zeggen dat het 'experiment' niet gelukt was en de bezwaren wegwuiven. Misschien was het contract dat hij getekend had wel per ongeluk kwijtgeraakt en dan had de man geen poot om op te staan. Het schip was schoon en de mensen hadden het helemaal gratis en voor niets gedaan. Hij zag het al helemaal voor zich en, naarmate de tijd verstreek zonder dat er iets gebeurde, werd hij er steeds meer zeker van dat ze hem voor de gek hielden. Hij zag dat de anderen ook meer argwaan kregen, sommigen stopten met hun bezigheden en liepen naar de reling van het schip om te kijken of er op de kade iets gebeurde. Op dat moment begon het.

Er klonk een licht gebrom wat aanzwol tot een oorverdovend gebrul. De mensen op het schip keken verschrikt om zich heen. Waar kwam het vandaan? De emmer van de man, die van ijzer was, schoof naar de wand en leek zichzelf eraan te hechten. Om zich heen zag de man meerdere objecten van ijzer tegen de wand van het schip aanplakken. Het gebrul was ondertussen zo luid geworden dat meerdere mensen met hun handen over hun oren geklemd op hun knieën op het dek waren gevallen. De man hield zelf ook zijn oren bedekt en groef met zijn vingers in zijn hoofd, de hoofdpijn die was komen opzetten was haast ondraaglijk. De druk nam alleen maar toe en het voelde alsof zijn ogen uit zijn hoofd zouden spatten. De man naast hem lag op het dek en had een van pijn vertrokken gezicht, zijn mond hing open in een schreeuw die overstemd werd door het gebrul. Er was iets onnatuurlijks aan de houding van die man. Tot zijn gruwel zag de man dat de kaak van zijn buurman in een rare hoek hing en dat er

bloed uit de man zijn ogen en oren liep. Wat gebeurde er hier? Toen kwam de mist opzetten. Een groene mist die eerst nog zo licht was dat je de mensen op de kade nog makkelijk kon zien. De blikken op die gezichten spraken boekdelen, zij waren getuige van een horrorshow. Al gauw werd de mist zo dik dat de mensen niet meer zichtbaar waren en op de een of andere manier was dat een kleine opluchting voor de man. Hij hoefde hun blikken niet meer te zien. De man naast hem was nu ook onzichtbaar door de mist. Er was iets troostends in deze mist, het dempte het gebrul een beetje zodat de man zijn handen van zijn oren kon halen. Overal op het schip klonk gehuil, geschreeuw en het gejammer van gewonden. Een blauwe flits schoot door de mist heen. Samen met de mist en de wolken leek het alsof er onweer losgebarsten was. De man werd zich bewust van een onrustig gevoel in zijn maag. Het was alsof hij werd opgetild en gewichtloos in de lucht zweefde. Voor alle zekerheid keek hij naar zijn voeten, maar die stonden nog gewoon op het dek. Hij werd heel licht in zijn hoofd en hij moest zich aan de reling van het schip vasthouden om niet om te vallen. Hij vroeg zich af of zijn oren beschadigd waren. Was dit een gevolg van het gebrul wat nu weer terug was naar een lichte brom? En was het zijn verbeelding of begon de mist een beetje op te trekken? Ja, daar zag hij de man die op het dek gevallen was weer, maar er was iets vreemds met de man aan de hand. Met afschuw zag hij dat beide benen in het dek leken te verdwijnen. Langzaam wankelde hij naar de man toe, het was vast en zeker gezichtsbedrog, veroorzaakt door dat vreselijke geluid. Het had iets met zijn hersenen gedaan! Aan de andere kant van de gevallen man kwam ook iemand aan geschuifeld. Deze man stond ook al niet erg vast op zijn benen. Hij wilde hem aanspreken, maar er kwam geen geluid uit zijn mond. Eindelijk zag hij de gevallen man op het dek liggen, zijn ogen werden groot en er kwam een geluidloze schreeuw over zijn

lippen. Hij strompelde achteruit en struikelde over de reling van het schip. De man zag hem in de diepte storten. Zelf wist hij zich amper staande te houden, hij was misselijk en strompelde naar de reling om zijn maag in de zee te legen. Toen hij opkeek was de mist volledig verdwenen, maar het uitzicht was niet hetzelfde als dat het was voordat de mist was komen opzetten. Sterker nog, hij keek uit op volle zee. Er was geen land te bekennen. Was hij op de één of andere manier aan de andere kant van het schip uitgekomen? Verdwaasd begaf hij zich naar de andere kant, hij was nog steeds niet van zijn duizeligheid af en de hoofdpijn was ook terug. Er moest iets met zijn hersenen aan de hand zijn, hij wist het zeker. Daar tegen de mast van het schip aan, of eigenlijk half *in* de mast van het schip, stond nog een man. De hele rechterkant van zijn lichaam leek in de mast te verdwijnen. Tot zijn schrik maakte deze persoon een kreunend geluid gevolgd door een zacht: 'help!' De man schudde zijn hoofd en werd daarvoor beloond met een vreselijke steek achter zijn ogen. Dit moest zijn verbeelding zijn, het kón gewoon niet echt zijn! Hij liep door en kwam aan de andere reling uit. Daar hingen nog flarden mist, maar hij kon er prima tussendoor zien. Wat hij zag beviel hem echter niet, want daar was ook niet de kade die er had gelegen voordat de mist op kwam zetten. Wel zag hij in de verte een ander marineschip liggen. Maar voordat de man verder op onderzoek uit kon, begon de mist zich weer aaneen te rijgen en langzaam werd het gebrom ook weer erger. Néé! Niet weer! Niet nog een keer deze ervaring! De man zag maar één uitweg en het besluit was zo genomen. Met een aanloop sprong hij over de reling en voordat hij het wist sloot het koude water van de oceaan zich boven zijn hoofd. Zijn kleding was te zwaar, het trok hem naar beneden, de zwarte diepte in. Dit kon niet zijn einde zijn, hij weigerde het op te geven. Maar zijn hoofd deed zoveel pijn, zijn maag leek in zijn

benen te zitten en op zijn ogen stond nog steeds een enorme druk. Met veel moeite wist hij zich naar de oppervlakte te worstelen. Wat hij daar zag gaf hem de zekerheid dat hij gek geworden was: Het schip werd omgeven door de groene mist, maar de man kon het nog duidelijk zien... totdat de contouren begonnen te vervagen. Het schip leek te trillen en heel langzaam werd het doorzichtig, totdat het helemaal verdwenen was! De man voelde de realiteit wegglippen, een gevoel van amusement overkwam hem. Dit was vast een slechte droom, hij zou zo wakker worden, hij wist het zeker! En als dit een droom was dan kon hij zich makkelijk naar de diepte laten trekken door het water. Hij was zo moe. Ja, hij zou vast wakker worden als hij zich niet meer zou verzetten. En dus liet de man zijn spieren rusten en ademde hij een golf water in. Zijn lichaam wilde niet meer en langzaam werd het zwart voor de man zijn ogen.

2 Vakantie

De boot naderde Puerto Rico en Serena had het beste plekje aan boord uitgezocht om de kleurrijke huizen en de Castillo San Felipe del Morro, het prachtige fort uit de 16^e eeuw in San Juan, te kunnen bekijken. Max stond achter haar en zijn handen lagen lichtjes op haar schouders. Ze genoot van het gevoel dat hij haar gaf als hij zo dichtbij stond. Max en zij hadden pas sinds kort een relatie. Hij was haar baas en dat was een drempel geweest. Maar toen Serena's vader, nadat hij vermoedelijk het graf van Nefertiti gevonden had, volledig van de aardbodem verdwenen leek te zijn, gingen Max en zij op pad om hem te vinden. Tijdens deze zoektocht hadden hun gevoelens zich ontwikkeld en uiteindelijk was het duidelijk dat ze niet meer om elkaar heen konden. Het was een stormachtig begin van hun relatie geweest. Ze hadden de Afstammelingen leren kennen, de nakomelingen van de overlevenden van Lemurië, het buureiland van Atlantis. De technieken en kennis die deze mensen hadden was voor deze tijd al vooruitstrevend, laat staan voor de tijd waarin het grote eiland uiteindelijk ten prooi was gevallen aan de grote vloedgolf. Eén van de uitvindingen die men had gedaan op het eiland was een staf met een kristallen bol die er, samen met een kristallen kroon, voor kon zorgen dat de mensen eromheen geen controle meer hadden over hun eigen lichaam. Serena had dit aan den lijve ondervonden. Daniel, een goede vriend, dat dacht ze tenminste in die tijd, had beide artefacten in handen weten te krijgen en bleek er slechte bedoelingen mee te hebben. Hij had haar en een groep Druïden bij Stonehenge onder invloed van de staf gebracht, Serena was nog nooit zo bang geweest. Ze mocht zelfs niet slapen zonder dat Daniel haar daar toestemming voor gaf met de staf. Toen waren de visioenen gekomen van

Sofia en João, de leiders van het volk dat Lemurië bewoond had. Het was een vreemde gewaarwording toen Sofia haar persoonlijk aansprak in haar visioen, maar hierdoor was Serena erachter gekomen dat zijzelf een directe afstammeling van de leiders van het Oude Volk was. Sofia had haar de kracht gegeven om tegen de invloed van de staf te vechten en gelukkig was daar uiteindelijk Max geweest om haar te redden. Toen het haar beurt was om Max te redden schoot ze te kort. Haar ring met de smaragd, die ze van haar vader had gekregen toen ze nog een jong meisje was, bleek een energieversterker te zijn. Als ze goed genoeg haar best deed kon ze er energie door geleiden. Als ze kwaad werd, of een andere sterke emotie voelde, gebeurde dit vanzelf. Dat merkte ze toen Max voor haar ogen neergeschoten en ontvoerd werd door de Waren, een groep die zich afgesplitst had van de Afstammelingen omdat zij 'zuiver' waren. Dat beweerden ze in ieder geval. Zij zouden direct van het Oude Volk afstammen en dus hadden ze meer rechten. Op het moment dat ze zag dat deze mensen Max bewusteloos afvoerden, werd ze kwaad. Dat was het moment dat haar ring begon te stralen en er een groene straal uitschoot. Ze was er toen zo van geschrokken dat ze hem weggegooid had. Uiteindelijk had ze hem weer teruggevonden en was ze samen met de Afstammelingen achter Max en zijn ontvoerders aangegaan. Het bleken niet de Waren maar indianen te zijn, een andere groep Afstammelingen die niets wilde weten van alle moderne technieken, maar zich bezighielden met het beschermen van verschillende energiebronnen op de aarde. Tijdens deze reis was Serena erachter gekomen dat zij een sterke energiegeleider was. Haar ring kon de energiebronnen weer vullen wanneer deze uitgeput dreigde te raken. Rondom de energiebronnen konden vreemde verschijningen of gebeurtenissen plaatsvinden. Zo leefden er bij de eerste energiebron die ze

vonden enorme dieren en stonden er bomen die zo groot waren dat de wortels, die her en der uit de grond kwamen, alleen al kleine bergen leken. Daar, bij die eerste bron, had ze Max gevonden, maar daar was ze ook haar ring verloren. Ze had niet beloofd om haar energie in te zetten om andere bronnen ook te helpen. Eerlijk gezegd was ze op dat punt alleen maar klaar om naar huis te gaan en alles rondom de Afstammelingen te vergeten. De indiaan die ze begeleid had naar de bron, een man die Sik heette, had dit aangevoeld en hij wist dat hem een grote eer betoond zou worden als hij de persoon was die de bronnen zou kunnen vullen. In een onoplettend ogenblik wist hij de ring van Serena af te pakken en ermee weg te vluchten. Vreemd genoeg was Max degene geweest die haar ervan had overtuigd achter de indiaan aan te gaan om haar ring terug te halen. De hoogzwangere vrouw van Sik hielp ook door te vertellen dat haar man het gebruik van de ring waarschijnlijk niet zou overleven. Het was een zogenaamde 'vrouwelijke energieversterker', bij een man zou het te veel van de eigen energie uit het lichaam halen. En dus waren ze naar Peru gereisd om de groep indianen bij Machu Picchu tegen te kunnen houden. Uiteindelijk had Serena de indianen beloofd beschikbaar te zijn voor andere bronnen die gevuld moesten worden. Dat betekende wel dat ze een bepaalde training moest krijgen, ze moest de ring kunnen beheersen want anders zou ze in een emotionele bui behoorlijk wat schade kunnen aanrichten. In de volgende maanden was Serena een paar keer afgereisd naar Mexico. Onder leiding van Mist, een goede vriend en de nieuwe woordvoerder van de Afstammelingen (hij weigerde om een andere titel zoals president, burgemeester of leider te accepteren) en de uit Amerika overgekomen oude Navajo indiaan Tsiishch'ili (wat al gauw Tsi werd omdat de naam onuitspreekbaar was), zou ze een intensieve training te krijgen in het beheersen van de ring en haar emoties. Ze

waren begonnen haar te leren haar emoties onder controle te houden door simpele ademhalingsoefeningen. Tsi was opgetreden als de uitlokker van woede, angst, verdriet. Hij bleek daar in uit te blinken. Eén keer had hij haar wakker gemaakt om te vertellen dat Max een ongeluk had gehad en het niet overleefd had. Serena was in alle staten geweest, totdat ze de uitdrukking op het gezicht van Tsi zag. Voordat ze haar emoties de baas was had ze helaas al haar dekens in brand gestoken en lag haar bed op zijn kant in de kamer. Nu waren ze anderhalf jaar verder en durfde Serena eindelijk te geloven dat ze haar ring onder controle had. Tsi was tevreden met haar geweest, zelfs een beetje trots had hij toegegeven en zij voelde zich als een kind zo blij met deze erkenning.

Jammer genoeg had de training er wel voor gezorgd dat Max en zij maar weinig tijd samen konden doorbrengen. Dus toen de Afstammelingen melden dat er een plotselinge energieafname in de bron op Puerto Rico was en vroegen of Serena daar naartoe kon om de bron weer te vullen, twijfelde Max en zij geen moment. Ze boekten een vakantie om het bezoek aan de bron heen. Eindelijk konden ze wat tijd met zijn tweeën doorbrengen.

En nu kwamen ze dus aan in San Juan, met de boot. Dat was Serena's keus geweest. Ze had gehoord dat het zicht op het eiland de moeite waard was als je met de boot aankwam en dus waren ze de vorige dag vertrokken vanaf Santo Domingo in de Dominicaanse Republiek. De boottocht had 13 uur geduurd en Max en Serena hadden zich goed vermaakt aan boord. Ze hadden een luxe suite, betaald door de Afstammelingen die voor dit soort reizen een aparte spaarpot hadden, en waren amper buiten de kamer geweest. De nieuwe lingerie die Serena voor de gelegenheid had aangeschaft was goedgekeurd door Max, daar had hij niet veel woorden voor nodig gehad. Maar nu kwamen ze aan in

San Juan en Serena had zich, met wat moeite omdat Max haar telkens weer terug het bed introk, aangekleed. Toen de veerboot aankwam in de haven was Serena een grote hoeveelheid foto's rijker en voldaan stapten ze in de taxi die hun naar het hotel reed. Het Best Western Condado Palm Inn was een groot modern hotel met een zwembad, Max en Serena hadden er een luxe grote kamer en de eerste dag zagen ze niet veel meer. Aan het eind van de dag genoten ze van een diner die roomservice op de kamer kwam brengen. Na het eten belde Max met Mist om de stand van zaken te bespreken. De bron lag in het Cordillera Central, een bergketen die van oost naar west over het eiland loopt. Mist vertelde ze dat ze naar de Cerro de Punta, de hoogste berg van deze bergketen, moesten reizen. Op zo'n kilometer hoogte, vlak onder de top, zou de bron zich moeten bevinden. Mist drukte ze op het hart goede bergschoenen aan te trekken, de wandeling naar de bron was steil en rotsachtig. Hij gaf aan dat er niet veel haast bij was en dat Max en Serena rustig de rest van het eiland konden verkennen voordat ze op pad gingen naar de bron.

De volgende dag brachten Max en Serena door in San Juan. Ze bezochten de Castillo San Felipe del Morro, het 16e -eeuwse fort wat ook vanaf de zee zichtbaar was geweest. De andere kant op was het uitzicht ook prachtig, het water van de Caribische Zee was azuurblauw en schitterde in de zon.

Serena stond op de muur over de Kantelen van het fort uit te kijken over de zee, ze kon zich de gevechten, die hier plaatsgevonden moesten hebben om de stad tegen de Spanjaarden te verdedigen, levendig voorstellen. Ze schrok op toen er voorzichtig op haar arm werd getikt. Ze draaide zich om in de veronderstelling Max daar te zien staan, maar het was een lokale oudere dame. Haar huid was gebruint door de zon en was leerachtig met behoorlijk wat rimpels. Haar haar was grijs met hier en daar nog wat donkere

strengen erdoorheen. Ze keek Serena met donkere, glimmende ogen aan en fluisterde iets in het Spaans. Serena glimlachte naar haar en zei zachtjes, omdat het haar gepast leek om op hetzelfde volume terug te spreken: 'Lo siento Señora, no comprendo. No hablo Español muy bien.' *Het spijt me mevrouw, ik begrijp het niet. Ik spreek niet zo goed Spaans.* De kleine glimlach die op het gezicht van de dame had gelegen verdween en ze keek Serena boos aan. Iets harder nu, zei ze iets waar Serena alleen de woorden 'descendiente' en 'monstruo' uit opving en vervolgens beende ze met een kwade blik achterom, weg. Serena was geschrokken van het voorval en zocht Max op die een verdieping lager geboeid stond te luisteren naar een touroperator die een rondleiding aan het verzorgen was.

Ze vertelde hem wat er gebeurd was, maar hij haalde zijn schouders op en zei: 'Ze zal je vast met iemand anders verward hebben, ik zou er niet te veel achter zoeken.' Het leek Serena sterk, want ze had nou niet echt het uiterlijk van een inwoner van Puerto Rico, maar ze legde het naast zich neer. Samen besloten ze het fort achter zich te laten en de kleurrijke straatjes te gaan bekijken, op zoek naar een gelegenheid waar ze konden lunchen.

Ze waren een paar goed uitziende bistro's gepasseerd op de heenweg naar het fort, maar ergens weggestopt tussen de mooie huizen van San Juan bevond zich een schattig restaurantje. Tijdens hun dwaling door de stad ontdekte Serena en Max deze parel en nu wilden ze daar eens binnen gaan kijken. Meteen toen Max de deur opendeed, werden ze begroet door een gezette, kalende man met een bruin schort voor. Zijn donkere ogen keken hun vriendelijk aan en er verschenen lachrimpeltjes omheen toen hij hen met een grote glimlach aansprak: 'Welcome, welcome... komt u alstublieft binnen. Wilt u binnen of buiten zitten?' Serena liet haar blik door het restaurant dwalen. Boven de verschillende

houten tafeltjes met bontgekleurde kleedjes hingen ouderwetse lampen die de ruimte een gezellige huiselijke sfeer gaven. Het was toch nog best donker en Serena had geen zin om met dit mooie weer binnen te zitten. 'Buiten is prima', glimlachte ze hem toe. De man knikte en liep voor hen uit naar achteren waar meer licht naar binnen scheen door een grote glazen schuifpui. Ze kwamen uit in een lange tuin waar tafeltjes verspreid tussen bomen en planten met prachtige bloemen stonden opgesteld. Serena was op slag verliefd. Er zaten nog enkele andere mensen te eten, de meesten zagen eruit als locals, maar hier en daar dacht Serena ook een toerist te herkennen. De vriendelijke eigenaar trok een stoel naar achteren voor haar, zodat ze plaats kon nemen. Hij overhandigde hen allebei een menukaart en schonk alvast de drankjes in. 'Wat kunt u ons aanraden?', vroeg Max en hield de menukaart weer op naar de man zonder erin gekeken te hebben. De glimlach op het gezicht van de man werd breder. 'U bent nog niet bekend met onze keuken?' En zonder op bevestiging van Max te wachten, ging hij enthousiast verder: 'Dan zou ik u de tapas willen aanraden. Van alles wat, maar dan kleine porties. Zo kunt u zelf beslissen wat u het lekkerste vindt.' 'Prima, dat is een goed idee', zei Max en hij schoof de man met een tevreden glimlach de kaart weer in zijn handen. De Alcapurrias, een omhulsel van geraspte cassave en groene banaan met een vulling van heerlijk gekruid gehakt, vond Serena het lekkerste van wat er geserveerd werd. Vol en een beetje moe van alle indrukken verlieten zij en Max een kleine 2 uur later het restaurant. Ze slenterden door de straten terug naar hun hotel. Serena hield haar gezicht genietend omhoog naar de zon, haar ogen gesloten en haar arm door die van Max gestoken, en ze bedacht zich dat ze hier wel aan kon wennen. Op dat moment bleef Max abrupt staan en drongen de geluiden van de straat bij haar binnen. Er klonk geroezemoes

en tussendoor waren de hoge kreten van een vrouw hoorbaar. Ze deed haar ogen open en zag dat er zich een mensenmenigte had verzameld aan de overkant van de straat. Een ambulance was aan komen rijden en de menigte week uiteen voor twee broeders met een brancard. Even later werd er een hysterische vrouw door één van de broeders naar de ambulance begeleidt. Ze verdwenen uit het zicht. Max kon zijn nieuwsgierigheid niet bedwingen en trok Serena naar de menigte toe. De mensenmassa had zich voor een steegje verzamelt en Serena kon niet zien wat er daar gebeurde, het was te donker en er stonden te veel mensen voor. Ze kon wel de gezichten van de mensen die vooraan stonden zien. De mensen zagen er geschokt uit, wat was er aan de hand? Max was langer en zijn ogen hadden zich inmiddels aan het donker aangepast. 'Shit!', mompelde hij, 'Dat is niet best!' Serena ging op haar tenen staan om over de hoofden heen te kunnen kijken, maar zag nog steeds niets. 'Wat is er aan de hand?', vroeg ze hem. Hij keek haar bezorgt aan. 'Er ligt iemand in het steegje, de ambulancebroeder is bij hem.' Een van de mensen voor hem draaide zich om en zei: 'Er is een man aangevallen, hij is waarschijnlijk overleden aan zijn verwondingen. De vrouw was erbij toen het gebeurde.' De man keek weg, ademde diep in en liet zijn adem langzaam weer ontsnappen, alsof hij ergens over nadacht. 'Ze blijft maar schreeuwen dat het de Chupacabra was!' Hoofdschuddend, alsof hij het niet kon geloven, draaide de man zich weer om naar het tafereel in het steegje. Achter zich hoorde Serena een auto stoppen, het was een lijkwagen. De man in het steegje was blijkbaar overleden aan zijn verwondingen. Er kwamen een vrouw en man in donkere kleding uit de auto, ook zij hadden een brancard bij zich. Toen ze terug het uit het steegje kwamen, de brancard tussen hen in, lag er een figuur op met een zwarte doek over zich heen. Bloed druppelde onder het doek uit op de grond.

Geschokt week de mensenmassa nog iets verder uiteen om de brancard door te laten. Toen de ambulance en de lijkwagen vertrokken waren, begon de verzamelde menigte zich ook weer te verspreiden. De man die ze aangesproken had maakte ook aanstalten om weer verder te lopen. Max hield hem tegen door hem op de schouder te tikken. 'Sorry, zou u mij iets meer kunnen vertellen van die 'Chupacabra'? Ik ben bang dat mijn vriendin en ik er niet zo bekend mee zijn.' Hij haalde verontschuldigend zijn schouders op. De man keek ze met een verdwaasde blik aan. 'Heeft u er nog nooit van gehoord?' Max schudde zijn hoofd: 'Ik ben bang van niet!' Serena wist wel zeker dat Max van de Chupacabra gehoord had, maar dat hij nu probeerde meer informatie los te krijgen uit de man over wat dit legendarische monster met dit voorval te maken had. De man keek schichtig om zich heen, alsof hij bang was dat het wezen elk moment tevoorschijn kon springen en vertelde: 'Het is een monster dat in Puerto Rico, Zuid-Amerika en zelfs gedeelten van de Verenigde Staten gezien wordt. Het staat erom bekend vooral geiten als slachtoffer te hebben. Vaak vinden boeren de dieren dood in de wei, volledig ontdaan van bloed. Als ze het beest onderzoeken vinden ze in de omgeving van de nek altijd twee gaten.' Het gezicht van de man zag een beetje groen en Serena voelde zichzelf ook misselijk worden bij de omschrijving van de man. 'Is het een soort vampier?', vroeg Max hem. De man schudde zijn hoofd: 'Dat is niet bekend, maar er zijn mensen die het wezen gezien hebben. Alleen zijn de omschrijvingen uiteenlopend, soms is het groen, soms grijs, soms heeft het vleugels. En volgens sommigen is het een buitenaards wezen! Ik weet het niet. Wat ik wel weet is dat de geitenpopulatie zijn laagste punt sinds jaren bereikt heeft. Die Chupacabra is waarschijnlijk op zoek naar een andere prooi gegaan. In ieder geval wil ik er niets mee te maken hebben. Als u mij nu wilt excuseren...' En met die woorden

draaide de man zich om en liep met een onzekere pas bij hen vandaan. Max en Serena liepen in gedachten verzonken terug naar het hotel. Eenmaal gedoucht en opgefrist waren ze het er allebei over eens: Ze zouden dit voorval hun vakantie niet laten verpesten. De enige onderbreking van hun reis zou het bezoek aan de bron zijn, en als Serena die aangevuld had, konden ze hun vakantie weer vervolgen. Maar eerst waren er nog wat andere interessante plaatsen die ze wilde gaan bezoeken.

3 Cueva del Indio

De volgende dag vroeg werd de huurauto, die Max gehuurd had, bij het hotel afgegeven. Vanuit San Juan vertrokken ze naar de Cueva del Indio, een grot waar artefacten gevonden zijn, die uit 1200 tot 1500 na Christus dateren. Maar Serena was meer geïnteresseerd in de rotstekeningen die daar gevonden zijn. Volgens de verhalen zouden er hele bijzondere tussen zitten. De grot zelf was moeilijk te bereiken, via een ladder, maar het was het zonder twijfel waard. Tijdens hun verblijf in San Juan had Max de tip gekregen om, bij een bezoek aan de Cueva de Indio, de auto te parkeren bij het witte huis naast het nabijgelegen benzinstation. De eigenaar, een man die Richard heette, vroeg alleen een bijdrage om te kunnen parkeren in zijn tuin. Als ze bij de officiële parkeerplaats zouden parkeren, zou het een stuk duurder zijn. Terwijl ze ernaar toe reden legde Max Serena uit dat er meer voordelen aan deze parkeerplaats zaten. Richard was namelijk samen met zijn vader één van de eigenaren van de originele Cueva del Indio business en hij had het plan om begeleide tours op te zetten. Toen ze bij de plaats aankwamen, kwam er een lange, vriendelijke man naar ze toe lopen. Serena schatte zijn leeftijd in de veertig, zijn korte donkere haar toonde hier en daar wat grijze strengen en zijn bruine ogen straalde het soort berekende, gematigde enthousiasme uit dat iemand van zijn leeftijd had. Hij wist veel van de historische waarde van de grot en de omgeving. Hij vertelde ze dat de ladder waarmee toeristen konden afdalen in de grot om de petrogliefen te zien, door The Department of Natural Resources was weggehaald. Sommige toeristen vonden het namelijk nodig om de vandaal uit te hangen en eigen tekeningen aan de petrogliefen in de grot toe te voegen. Serena was teleurgesteld omdat ze de grot niet in kon, maar Richard haalde ze over om toch naar de plek van

de grot toe te gaan. Hij legde bemoedigend een hand op Serena's schouder. 'Je kunt een glimp van de petroglyfen opvangen als je langs de rand loopt, maar wees wel voorzichtig dat je niet te dicht op de rand komt. En het uitzicht over de zee is daar fenomenaal! Je kunt er prachtige rotsformaties zien!', zei hij terwijl zijn ogen naar het fototoestel om Serena's nek gleden. 'Je kunt er echt mooie foto's maken hoor!' Ze besloten dan toch maar even te gaan kijken, ze waren er nu toch. Toen ze dichterbij de locatie van de grot kwamen ontvouwde zich inderdaad een prachtig panorama voor ze. Het blauw van de zee ging aan de horizon bijna naadloos over in het blauw van de lucht en de rotsen die her en der in de zee verspreid lagen hadden verschillende tot de verbeelding sprekende figuren. Als je lang genoeg keek zag je een hand in een smekend gebaar uit het water steken. Verderop deed een reeks stenen punten die uit het water omhoog kwamen denken aan monster die zijn rugstekels in een boog boven water uit liet steken. Na even van het schouwspel genoten te hebben, begaven Max en Serena zich naar de grot. Serena bleef kort staan en keek naar de plek waar de grot zich zou bevinden, ze hoopte dat ze toch nog iets van de rotstekeningen zou kunnen zien. Om de bovenkant, en de oude ingang, van de grot te bereiken moesten ze een pad omhoog volgen. Het liep vrij steil omhoog en Serena zag hoe de voeten van Max voor haar met iedere stap kleine stofwolkjes omhoog wierpen. Kiezelstjes kwamen het pad afrollen naar haar toe, ze bleef even staan om uit te rusten. Max had in de gaten dat ze was blijven staan en ze zag hem in een bocht in het pad op haar staan wachten. Door de plotselinge stilte hoorde ze een geluid wat anders niet opgefallen zou zijn. Een zwak geschuifel en gerommel klonk, en het leek alsof het aan de andere kant van de rots vandaan kwam. Max zag het als eerste, zijn ogen werden groot en hij deed een stap naar achteren, naar Serena toe.

Met haar gedachte bij de grote monsters die ze op de reis naar Amerika, toen ze op pad was naar de energiebron, was tegengekomen, rolde er koude rillingen over haar rug. Ze zette zich schrap om over het pad weer terug te vluchten. Verbaasd zag ze, in plaats van het monster wat ze half had verwacht had, dat een stoffige man naast Max het pad opstapte. Hij trok zijn mondhoek omhoog in een verontschuldigende glimlach. 'Sorry! Ik wilde jullie niet laten schrikken!' Hij klopte het zand en stof van zich af en vervolgde: 'Zijn jullie op zoek naar de ingang van de grot?' Hij gaf een knikje naar de spleet in de rots waar hij net uit was gekomen. Serena was even verward door zijn vraag, de mogelijkheid om de grot in te gaan was volgens Richard weg. Wat bedoelde deze man? Max was al even verbaasd, want hij zei: 'We weten waar de ingang is, daar zijn we nu naar op weg.' De man keek hem onzeker aan en hij uitte een aarzelend: 'Oké..., nou succes dan maar!' Hij zette een stap op het pad naar beneden om zijn weg te vervolgen, maar Max zei: 'Weet u een manier om ook echt in de grot te komen? Er is ons verteld dat de ladder is weggehaald!' Weer keek de man hem onzeker aan. 'Er is een manier... maar die is niet heel veilig...' Hij liet even een pauze vallen en keek Serena aan. Ze zag dat zijn zorgen haar betroffen en ze begon een beetje kriegelig te worden. Waarom had elke vent die ze tegenkwam toch het idee dat ze een klein, fragiel poppetje was! Vastbesloten zette ze een stap naar hem toe, en maakte zichzelf wat groter en breder zodat hij zou zien dat ze niet zo breekbaar was. 'Mijnheer, wij zijn wel wat gewend! En we zouden echt heel graag de rotstekeningen binnen bekijken!' Hij leek wat ineen te krimpen bij haar toon. Maar hij begreep wel dat ze vastberaden was. Met een nieuwe glimlach knikte hij weer naar de spleet waar hij zojuist uit was gekomen. 'Dan moeten jullie er hierin. Het is wat krap, past u op voor uitstekende rotspunten!' Hij liet zijn hand even naar een

kleine gerafeld wond op zijn dijbeen glijden en trok er een pijnlijk gezicht bij. 'Het is er donker, hebben jullie verlichting bij je?' Bij wijze van antwoord haalde Max een kleine zaklamp uit zijn broekzak. 'Die zal waarschijnlijk wel voldoen,' zei de man terwijl zijn gezicht serieus werd. 'Doen jullie voorzichtig, ook in de grot. Je kunt er op verschillende plekken vallen en als je iets breekt en je komt er niet meer uit dan kan het heel lang duren voordat iemand je vindt... als iemand je al vindt!' De glimlach keerde weer terug op zijn gezicht en hij vervolgde: 'Maar ik ga ervan uit dat het wel goed gaat komen, succes en geniet van de tekeningen!' Hij stapte verder het pad af en knikte Serena nog even vriendelijk toe in het voorbij gaan. Serena keek in de nauwe spleet die de man haar had aangewezen. Het was er donker en er kwam een koude bries uit. Het zag er helemaal niet uitnodigend uit. Ze was in dubio, ze wilde de petroglieden heel graag bekijken. Maar had ze het ervoor over om door zo'n donkere vochtige tunnel te kruipen? De rotstekeningen leken haar van binnenuit te roepen, ze voelde ze bijna letterlijk aan haar trekken. Dat gaf de doorslag.

'Wat doen we?', hoorde ze Max achter haar vragen. Zijn ogen straalden bezorgdheid uit, hij was niet bang om zichzelf wist ze. Hij maakte zich zorgen om haar. Dat had hij altijd al gedaan, en af en toe benauwde haar dat. Maar als ze dan zijn liefde voelde en de warmte van zijn armen om haar heen, dan kon het haar niets meer schelen.

'We gaan er doorheen!', zei ze dan ook resoluut.

Terwijl ze voorzichtig een voet in de donkere gang voor zicht zette, hoorde ze Max achter zich mompelen: 'Ik had ook niets anders verwacht!.' Glimlachend pakte ze de zaklamp aan die hij haar toestak.

Toen ze de gang in scheen zag ze inderdaad dat het niet veel breder werd dan de ingang was, overal glinsterde er vocht langs de wanden en hoe verder ze de gang inliep, hoe kouder

het werd. Ze kon nog net onder een uitstekende rotspunt doordringen die anders een flinke wond op haar hoofd zou hebben achtergelaten. Achter zich hoorde ze Max af en toe vloeken omdat hij met zijn lengte de rotsen niet zo makkelijk kon ontwijken. Ze begon net te denken dat ze misschien toch beter niet naar binnen hadden kunnen gaan, toen ze een scherpe bocht in de gang tegenkwamen. Om de hoek zag ze dat het lichter werd. Verderop zag ze duidelijk dat de gang op een lichte ruimte uitkwam. Bij de uitgang aangekomen bleef ze even staan. Ze voelde Max zijn warmte achter haar. Behoedzaam keek ze om zich heen, ze wist niet waar de gang precies uitkwam in de grot. Gelukkig was de grond niet ver weg en met een kleine sprong landde ze op de stoffige ondergrond. Naast haar wolkte het stof op toen Max ook binnenkwam en Serena waaide met haar handen om het stof uit haar gezicht te houden. Het binnenvallende licht kwam vanaf het plafond en weerkaatste op het rond dwarrelende stof waardoor het zicht enigszins ontnomen werd. Maar niettemin benam wat al wel te zien was, Serena de adem. Om haar heen in de rotswanden van de grot, die zich om hen heen uitstrekte, waren figuren uitgesneden. De sfeer in de grot was intensief, haast drukkend. En dat terwijl de grote opening in het plafond, genoeg licht en frisse lucht doorliet. Ze voelde de aantrekkingskracht van de rotstekeningen en liep langzaam op de dichtstbijzijnde af. Haar vingers werden als vanzelf naar de lijnen in de rots toegetrokken en toen die de rots raakte leek het alsof ze een schokje kreeg. Even zag ze helder voor zich hoe de oude indianen hier met een ceremonie de figuren in de rots kerfde. De ruimte werd verlicht door een vuurtoorts en naast de indiaan die het kerven deed, stond een indiaan met een grote hoofdtooi. Het leek op een Sjamaan. Het visioen was net zo snel verdwenen als het gekomen was en Serena keek even verdwaasd om zich heen. Max had niets in de gaten en was naar de andere kant

van de ingang gelopen om daar andere tekeningen te bestuderen. Serena liet haar vingers de lijnen van de tekening volgen. Het leek op een kever met een kop, lijf en krullende poten. Toen ze verder keek zag ze dat de meeste petroglieden sierlijk krullende figuren waren. Haar ogen werden getrokken naar een voorstelling van een menselijk figuur die een speer in zijn handen leek te hebben. Toen ze dichterbij kwam zag ze dat hij met iets in gevecht was, een monsterachtig wezen. Herkenning en verbazing streden plotseling om voorrang. Haar maag draaide zich om en zonder zich om te draaien riep ze: 'Max! Kom hier eens even kijken!' Hij had schijnbaar het alarm in haar stem gehoord want hij stond naast haar voordat ze haar ogen van het schouwspel af had kunnen wenden. Aan de scherpte van zijn ademhaling kon ze merken dat hij het ook herkend had. Naast de menselijke figuur stond duidelijk het teken van het oude volk en het monster waarmee deze mens in gevecht was leek heel veel op de omschrijvingen van de man in San Juan. Dit leek op de Chupacabra. Max mompelde iets en hij liep verder langs de rotswanden. 'Kom hier eens kijken,' zei hij met een bezorgde klank in zijn stem. De tekening die hij nu bekeek was van een groep mensen die om een soort van ronde schijf stonden. Aan de andere kant van de schijf waren allerlei vreemd uitzierende figuren gemaakt, de één nog meer monsterachtig dan de ander. Een reusachtige inktvis liet zijn krullende tentakels langs de randen van het schild glijden, maar de schijf leek de monsters tegen te houden. Max vlocht zijn vingers door die van Serena. Hij keek haar aan en even voelde ze het zinkende gevoel in haar maag dat ze altijd voelde als hij haar aankeek, het gevoel alsof ze zich volledig in zijn ogen kon verliezen. Ze zag dat hij zich zorgen maakten, ze waren tenslotte voor zichzelf op pad. Het enige zakelijke aspect van hun reis lag nog dagen voor hun, en toch kwamen ze overal verwijzingen naar het oude volk tegen. Dat konden

ze nu net niet gebruiken. Dat vond Max vooral. Serena had meer met de Afstammelingen en het oude volk waar ze vanaf stamde. Zij was er tijdens hun vorige avontuur met de Afstammelingen achter gekomen dat zij zelf ook van het oude volk afstamde. Sofia, haar voorouder, was in een aantal visioenen verschenen. Toen ze onder invloed was van de staf had ze de hele geschiedenis in een flits voorbij zien komen. Sofia was zich toen blijkbaar bewust geworden van haar aanwezigheid en had haar persoonlijk aangesproken. Dat was een hele vreemde gewaarwording geweest, want ze had zich als een geest gevoeld die door de tijd reisde. Niemand in haar visioen had haar in de gaten gehad. Toen ze bij was gekomen uit haar 'tijdreis', was Sofia haar ook op andere momenten komen bezoeken. Voornamelijk om haar te vertellen dat het belangrijk was de staf en bijbehorende kroon te vernietigen, maar ook om haar informatie te geven over haar voorouders. Het had als een groot verlies gevoeld dat Serena, nadat ze de staf uiteindelijk had weten te laten verdwijnen in een vulkaan en daarmee de invloed volledig had uitgewist, Sofia niet meer te zien kreeg. De staf was ooit gemaakt met de krachten van Sofia, een vaardigheid waar zij tegen het einde van het tijdperk van het oude volk als enige nog over beschikte. Toen de staf in de hitte van het hart van de vulkaan wegsmolt, verdwenen ook de krachten van Sofia. Serena wist dat ze ergens was, dat ze gelukkig was, samen met João, maar toch miste ze haar nog af en toe.

Elk teken van het oude volk gaf haar een warm gevoel, alsof ze een teken van thuis zag. Maar deze tekens voelde onheilspellend aan. Er straalde dreiging vanaf.

'Misschien kunnen we beter gaan!', bromde Max toen hij haar ogen las.

'Ik wil nog verder rondkijken,' mompelde Serena, misschien kunnen we nog meer vinden. Ze voelde dat er iets niet goed zat, alsof een deksel niet helemaal op zijn plaats klikte. Iets

aan de rotstekeningen zat haar dwars. Maar toen ze de hele grot gezien hadden, waren ze niet veel wijzer geworden. Er waren verder geen tekeningen meer die wezen naar het oude volk en met een ontevreden gevoel kroop Serena weer in de opening die naar buiten leidde.

In de auto terug naar San Juan vroeg Max: 'Je voelde iets in de grot, of niet? Ik zag het aan je ogen.'

Serena wist niet wat ze precies moest zeggen, een tijdje geleden hadden Max en zij afgesproken dat ze geen geheimen meer voor elkaar zouden hebben. Maar ze wist dat Max nog steeds sceptisch stond tegenover haar ervaringen met Sofia en de flashbacks die ze toen kreeg... en die schijnbaar weer terug waren. Als ze heel eerlijk was kon ze het ook wel begrijpen dat hij niet alles wat zij vertelde klakkeloos voor waar aannam. Maar hij deed wel zijn best om er te zijn voor haar en probeerde ook zo veel mogelijk open te staan voor alles.

'Het leek alsof de rotstekeningen aan me trokken... en toen ik er één aanraakte kreeg ik een soort visioen van de indiaan die hem gemaakt heeft. Dat duurde maar even. Maar ik heb gewoon het gevoel alsof er iets niet goed zit.' Ze slaakte een zucht en ging verzitten waardoor ze Max zijn gezicht beter kon zien. Hij keek haar even aan, zijn ene wenkbrauw opgetrokken. Dat was zijn manier om te zeggen 'ga door, ik luister'.

'Ik weet niet zo goed wat er dwars zit,' zei Serena terwijl ze in gedachte verzonken aan haar ring draaide. De ring die ze als meisje van haar vader gekregen had en die haar energie kon geleiden als een soort laser. Ze werd er rustig van als ze de steen die erin zat, vasthield.

'Was er iets in het visioen wat niet klopte? Misschien een object wat er niet hoorde?', opperde Max. Hij dacht vast aan de staf en kroon, maar dat was niet wat Serena bedoelde. Hoe

meer ze erover nadacht hoe meer ze aan de tekening van de monsters dacht. Het waren mythische monsters, een Chupacabra, een Reuzeninktvis, een groot aapachtig figuur. De Afstammelingen hadden het nooit over dit soort buitenwereldse wezens gehad. Wat zou het betekenen? Als ze de kans er voor had zou ze het Mist eens vragen. Die zou vast een verklaring voor deze rotstekening hebben.

4 Contact

De volgende dag vertrokken ze al vroeg naar de Arecibo Observatory. Max wilde daar graag de plek bekijken waar de grote schotel, die gebruikt was in de James Bond film Goldeneye, gestaan had, voordat hij in 2020 verwoest werd door kabels die losschoten en een platform wat naar beneden was gekomen en dwars door de schotel heen gestort was. Tot Max' vreugde waren ze erachter gekomen dat ze konden reserveren om de plek te bezichtigen en ook een bezoek aan het Arecibo Visitor Center te brengen. Daarbij was er sinds kort een tentoonstelling met onderdelen die van de Arecibo Telescoop en het platform afkomstig waren. Hij keek erg uit naar het bezoek want hij was een groot fan van de James Bond films, en hij was van kinds af aan al geïnteresseerd in alles wat met de ruimte en ruimtereizen te maken had.

Max vond een parkeerplek in een drukbezette steeg langs het Observatorium. Vervolgens liepen Serena en hij door de lichtblauwe poort met het embleem van het Observatorium, een ronde vorm die de nachtelijke hemel met een aantal planeten voorstelde, naar binnen. Ze meldde zich bij de receptie en kregen te horen dat de eerste rondleiding pas een uur later zou beginnen. Maar er was genoeg te zien om zich dat uur niet te vervelen. Langs de receptie was een donkere bioscoopzaal waar een film werd vertoond over het verleden van het Observatorium. De bekende radiotelescoopshotel was voornamelijk bekend doordat hij zo groot was, 305 diameter in doorsnede. Het was de grootste gebogen schotel op aarde tot 2016, toen er een nog grotere radiotelescoop werd gebouwd in China. Het bekende beeld ervan was een enorme schotel die ingebed lag in het gesteente eromheen, een natuurlijk zinkgat in kalksteen. Zijn grote schaal was naar de hemel gericht. De schotel was gemaakt om

projectielen in de ionosfeer te ontdekken, maar ook om radiogolven uit het heelal op te vangen. In 1974 was er zelfs een bericht mee de ruimte in gestuurd in de hoop contact te leggen met buitenaardse beschavingen. Naast de bekende telescoop had het Observatorium nog andere telescopen die nog wel dienstdeden. Max vond het jammer dat deze niet te bezoeken waren.

Ben bekeek de twee mensen die de film volgden vanuit de schaduw aan de zijkant van de bioscoop. Als zijn gevoel hem niet in de steek liet, waren dit de twee afgevaardigden van de Afstammelingen. Minachting bekreep hem toen hij de inferieure man naast deze sterke vrouw zag zitten. Hij begreep nog altijd niet wat haar bezielde had om een relatie met deze man aan te gaan. Van wat hij begrepen had van zijn contacten in het dorp in Mexico, stamde zij in een directe lijn af van de leiders van het oude Volk, van Sofia. Zij moest wel enorm veel krachten hebben en hij voelde dat ze de helft ervan zelf nog niet ontdekt had. Als ze ook maar een vermoeden zou hebben van haar krachten was ze niet zo snel het bed ingedoken met deze slappe dweil! Als ze bij hem zou blijven zou ze waarschijnlijk nooit haar krachten ontdekken. Maar het OO, oftewel het Overkoepelend Orgaan, had besloten dat er nog een groter gevaar was. Namelijk dat ze haar krachten wel zou ontdekken en ze die zou gebruiken om de Afstammelingen te helpen in plaats van zijn organisatie. En dat zou desastreuze gevolgen hebben voor hun plannen. Zij had er al, samen met deze man die zijn aandacht eigenlijk niet verdiende, voor gezorgd dat Bens mensen behoorlijk uitgedund waren. Hij had totaal geen medelijden met deze twee, voelde alleen spijt dat ze deze vrouw niet hadden kunnen inlijven in de Organisatie.

Zijn opdracht was simpel: zorg dat deze twee mensen verdwijnen. Er kon geen betere plek zijn om dat te laten gebeuren, maar hij moest ze nog een klein beetje helpen.

De presentatie was afgelopen en Max en Serena stonden op van de rode bioscoopstoelen. De rondleiding zou snel beginnen en in de receptieruimte begonnen de belangstellenden zich te verzamelen. Een gespierde man met donker haar, waar dikke grijze strengen doorheen liepen, leek de gids te zijn. Hij schoof wat papieren bij elkaar die op de receptiebalie lagen en maakte een grapje tegen de receptioniste. Ze was blijkbaar erg onder de indruk van hem. Ze gooide een lok van haar haar over de schouder en lachte overdreven hard om zijn grap. Ondertussen liep er een korte, gedrongen man tussen de menigte in de ruimte door om wat informatiefolders uit te delen. Hij overhandigde Serena een exemplaar en hield het blaadje net even langer vast dan nodig was. Haar aandacht werd hierdoor getrokken en ze keek hem fronsend aan. Hij knikte haar even toe en liep verder, waarbij hij Max opzettelijk leek te negeren. Serena keek hem na. 'Wat een vreemd mannetje!', mompelde ze. Max was het met haar eens.

De gids begon aan een welkompraatje en verwees naar de folders die net uitgedeeld waren. 'Hierin kunt u veel informatie terugvinden over het werk wat wij hier zoal doen. Als u de folder openvouwt ziet u ook een klein stukje over de kleine bijdrage die wij vragen voor de rondleidingen. Ik zeg het maar even vooraf, dan kunt u nog beslissen of u mee wilt.' Hij keek over de hoofden van de mensen heen en grapte: 'Om niet te veel op te vallen, kunt u dan het beste door de achterdeur vertrekken!' Hij moest zelf het hardst om zijn grapje lachen.

Serena opende haar folder en er viel prompt een briefje uit. Ze raapte het op en vouwde het witte blaadje open. In een

kriebelig handschrift stond er: *De bron in Bermuda bereikt een kritiek laag punt binnen een paar dagen, alleen u kunt het eiland redden van de ondergang!* Geen ondertekening. Verbaasd gaf Serena het briefje aan Max die het met opgetrokken wenkbrauwen las. 'Is dit een grap?', mompelde hij. 'We moeten toch naar de bron hier op Puerto Rico, is er nog een andere bron?' Hij keek om zich heen, op zoek naar de man die de folders uitgedeeld had, maar deze was allang verdwenen.

Verward schudde Serena haar hoofd. 'Misschien moeten we even met Mist bellen, hij zal ons vast meer kunnen vertellen.' Op dat moment vertrok de gids met de groep mensen achter zich aan door de deur achter de receptie. Max trok Serena aan haar hand mee. 'Wat het ook is, we kunnen vast eerst wel de rondleiding afmaken.' Met een onrustig gevoel in haar buik, volgde ze hem. Mist zou ze vast hebben gebeld als er echt iets aan de hand was.

Het beeld van de plek waar de enorme Arecibo telescoop had gelegen was indrukwekkend. De gids hield de groep geboeid met interessante feiten en verhalen rondom de telescoop en wist zelfs te vertellen dat hij erbij was toen Goldeneye gefilmd werd en hij persoonlijk kennis had gemaakt met Pierce Brosnan, de toenmalige James Bond. Hij liet trots een papiertje met de handtekening van de acteur zien. Na de rondleiding belde Serena meteen met Mist. Het duurde niet lang voordat hij antwoorde en zijn stem had, zoals altijd, een rustgevende uitwerking op haar. 'Hallo Serena, hoe is het daar? Genieten jullie nog van de vakantie?'

'Dat wel, maar er zijn wat dingen voorgevallen waar we vragen over hebben.' Ze viel maar gelijk met de deur in huis. 'O...? Hebben jullie de bron al bezocht?' Mist klonk niet meer dan belangstellend, er klonk geen nood in zijn woorden.

‘Nee, nog niet. Maar we hebben een briefje gekregen over een bron op Bermuda.’

Mist reageerde nu verbaasd: ‘Daar is inderdaad ook een bron..., een briefje?’

‘Er stond dat deze op een kritiek laag punt komt en dat ik ervoor zal kan zorgen dat het eiland niet verdwijnt.’

Nu klonk Mist zorgelijk: ‘Als dat zo is dan hebben wij er nog niets over gehoord. Wie heeft je dat briefje overhandigd?’

‘Het was een kleine man, we hebben hem niet kunnen spreken helaas.’

‘Wij hebben nogal wat mensen rondlopen op Puerto Rico en Miami en Bermuda. Op alle drie de locaties is een bron aanwezig. Het is een bijzondere situatie, en dus hebben we daar veel contacten. Maar ik kan zo niet zeggen of ik de man ken. Ik kan wel even rondvragen. Mocht het echt zo’n dringende situatie zijn als dat er nu geschetst wordt dan laat ik het jullie zo snel mogelijk weten. Tot die tijd moeten jullie gewoon genieten van de vakantie.’ Hij klonk resoluut. Mist wist ook dat Max en Serena echt aan deze vakantie toe waren.

Max pakte de telefoon van Serena over. ‘Mist, er is nog iets. We hebben de Cueva del Indio bezocht en daar kwamen we het teken van het Oude Volk tegen. Het stond op de muur van de grot samen met wat tekeningen van monsterachtige wezens en een soort van schild. Kun jij ons hier meer over vertellen?’

Het bleef even stil aan de andere kant van de lijn. Toen hij wat zei klonk het bruusk: ‘Ik heb er nog nooit van gehoord, het zal niets betekenen. Vergeet het maar en ga genieten van jullie vakantie!’ Hij hing de telefoon op.

Max stond roerloos naar de telefoon in zijn hand te staren. Hij trok zijn wenkbrauwen verbaasd op en keek Serena aan. ‘Dat was vreemd!’